

рення нормативно-правового акту, який би містив чітку процедуру встановлення публічних (суспільних) інтересів в кожному випадку здійснення господарської діяльності суб'єктами господарювання.

Література

1. Дабіжа Я. І. Поняття, зміст та засоби реалізації функції погодження приватних та публічних інтересів у сфері господарювання // Питання удосконалення методології сучасної юриспруденції. — 2012. — С.245-247.
2. Гужева А. М. Деякі аспекти правової природи інтересу в цивільному праві // Південноукраїнський правничий часопис. — 2007. — № 3. — С.111-114.
3. Лічак Д. В. Узгодження приватних та публічних інтересів в сфері господарської діяльності // Наше право. — 2011. — № 2 — ч.2. — С.107-113.
4. Андрушко І. П. Гармонійне поєднання приватних та публічних інтересів у конституційному праві // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності. — 2011. — № 4. — С. 59-65.
5. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо офіційного тлумачення окремих положень частини першої статті 4 Цивільного процесуального кодексу України (справа про охоронюваний законом інтерес) від 01.12.2004 — № 18-рп/2004 // Офіційний вісник України. — 2004. — № 50. — Ст. 3288.
6. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України / за заг. ред. Г. Л. Знаменського, В. С. Щербини. — 2-е вид., переробл. і доповн. — К. : Юрінком Інтер, 2008. — 713 с.

Драпайло В. В.,

*студентка 5 курсу факультету адвокатури,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

ЩОДО ПРАВОВОЇ ПРИРОДИ МИТНИХ КОНСУЛЬТАЦІЙ

Митним законодавством України передбачена можливість консультування митними органами зацікавлених осіб стосовно питань державної митної справи. Правова природа таких консультацій вбачається дискусійною.

Відповідно до ст. 21 Митного кодексу України (далі — МК) консультації з питань практичного застосування окремих норм законодавства України з питань державної митної справи можна класифікувати на такі види: 1) консультації, що мають індивідуальний характер, а саме розраховані на використання виключно особою, якій надана така консультація; 2) узагальнені консультації.

Митним консультаціям, що мають індивідуальний характер притаманні ознаки індивідуально-правового акту, до яких І.А. Міннікес відносить наступні: 1) регулювання конкретних ситуацій; 2) встановлення, зміна або припинення права та обов'язків учасників правовідносин в індивідуальному порядку; 3) адресованість персонально визначеним суб'єктам; 4) органічно доповнюють нормативно-правові акти [1, с.60].

Для встановлення правової природи узагальненої митної консультації, то доцільним є співставлення її ознак з ознаками нормативно-правового акту (далі — НПА) та індивідуально-правового акту.

Під НПА у теорії права розуміють письмовий документ суб'єкта права, наділеного владними повноваженнями, котрим в односторонньому вольовому порядку встановлюються, змінюються або відміняються правові норми [2, с. 124].

Узагальнена митна консультація має такі ознаки, що співпадають з ознаками, притаманними НПА: 1) приймається уповноваженим державою органом, яким є Міністерство доходів і зборів України; 2) приймається в установленій законом формі та затверджується наказом вищезазначеного міністерства; 3) розрахована на застосування до невизначеного кола осіб.

Тобто можна зробити висновок що деякі риси, характерні для НПА, притаманні і узагальненим консультаціям.

Цікавим для аналізу є положення п. 5 ст. 21 МК відповідно до якого не може бути притягнуто до відповідальності особу, яка діяла відповідно до консультації з питань практичного застосування окремих норм законодавства України з питань державної митної справи, наданої в письмовій або електронній формі, а також до узагальненої консультації, зокрема, на підставі того, що у подальшому такі консультації були змінені або скасовані. Таким чином можна зробити висновок, що новоприйнята узагальнена консультація не має зворотної сили до правовідносин, що склались на виконання попередньої узагальненої консультації, що є подібним з такою властивістю закону (що є НПА) як «закон зворотної сили не має».

Водночас, на відміну від НПА, узагальненою консультацією не встановлюються, не змінюються та не відміняються правові норми з питань митної справи.

Стосовно співвідношення узагальненої консультації з індивідуально-правовим актом та виявлення спільних рис, можна виокремити наступні: 1) спрямовані на регулювання конкретних

ситуацій, потребуючих юридичного вирішення 2) органічно доповнюють нормативно-правові акти. Інші ознаки, що притаманні індивідуально-правовим актам не є характерними для узагальнюючих консультацій.

Слово «консультація» в перекладі з латинської означає *consultatio* — совещание. Одним із значень слова «консультація» є порада, надана спеціалістом з приводу певного питання. Отже, консультація є актом аналізу та тлумачення діючого законодавства, а митна консультація — актом тлумачення законодавства України з питань митної справи.

О. Ф. Скакун виділяє окрему категорію піднормативних актів, які класифікує на: 1) інтерпретаційні акти або акти тлумачення норм права; 2) індивідуальні акти або акти застосування норм права [3, с. 498]. Інтерпретаційно-правовий акт — це правовий акт-документ, який містить роз'яснення змісту та порядку застосування правової норми, сформульоване уповноваженим органом в рамках його компетенції, та має обов'язкову силу для всіх, хто застосовує роз'яснювальні норми [3, с. 665].

В свою чергу, О. Ф. Скакун виділяє акти правозастосовного тлумачення, видом якого є саме акти адміністративного тлумачення, що містять вказівки роз'яснювального характеру про правила застосування норм права [3, с. 666]. Якщо дотримуватись класифікації актів тлумачення права, запровадженої зазначеною вченою, то узагальнену митну консультацію слід було б відносити до актів адміністративного тлумачення.

Вбачається за доцільне погодитися з думкою О. Ф. Скакун та визначити правову природу узагальненої митної консультації як акту адміністративного тлумачення, яка, відповідно до ч.6 ст. 21 МК, може бути оскаржена до суду саме як правовий акт індивідуальної дії, якщо вона, на думку заінтересованої особи, суперечить нормам відповідного акта законодавства в свою чергу може бути оскаржене в судовому порядку.

Враховуючи, що відповідно до ч.6 ст. 21 МК визнання судом узагальненої митної консультації недійсною є підставою для надання нової консультації з урахуванням висновків суду, можна зробити висновок, що узагальнена митна консультація відіграє важливу практичну роль в регулюванні спірних питань митної справи та загальнообов'язкова для врахування в практичній діяльності, якщо її неправомірність не буде встановлена в судовому порядку.

Література

1. Минникес И. А. Индивидуальные правовые акты (к проблеме индивидуального правового регулирования) // Известия Иркутской государственной экономической академии. — 2006. — № 5. — С. 59-62.
2. Общетеоретическая юриспруденция: учебный курс / под ред. Ю. Н. Оборотова. — О. : Фенікс, 2011. — 436 с.
3. Скакун О. Ф. Теория государства и права (энциклопедический курс): Учебник. — Харьков : Эспада, 2005. — 840 с.

Дрей І.Ю.,

*студентка 4 курсу Інституту прокуратури та слідства,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ БЕЗПЕКИ ТА ЯКОСТІ МОЛОЧНОЇ ПРОДУКЦІЇ

Сучасний стан світового ринку агропродовольчої продукції проявляється у формі зростаючої кон'юнктури, що є сприятливим для нарощування обсягів виробництва продуктів харчування в Україні та їх експорту. Одним із важливих елементів продовольчої безпеки країни є ринок молока і молочної продукції, який являє собою систему товарно-грошових відносин між економічно відособленими виробниками продовольчої сировини, переробниками і споживачами[1].

Окремі питання стану формування й розвитку ринку молока і молокопродуктів знайшли своє втілення у наукових працях В. М. Бондаренка, Золотих І.Б., Канцевича С.І., Ю. Михайлова, Я. О. Тивончука, Н. В. Сулими та інших вчених. Водночас подальшого дослідження вимагають питання тенденцій розвитку молокопродуктового підкомплексу в умовах інтеграції України до Європейського Союзу.

Світовий ринок створює перспективи для розвитку молочної галузі України. Єдине, що потрібне для цього — конкурентоспроможність. Фахівці відзначають, що підвищити конкурентоспроможність вітчизняного молока та молочних продуктів можна комплексним підходом, у першу чергу, виробляючи і постачаючи високоякісну сировину для переробки. Для цього треба оптимізувати системи контролю безпеки продукції.